

Св. Стефан (Штиљановић) понио је свој и крст свога народа, испуњен и богољубљем и човјекољубљем

Бесједа блаженопочившег Митрополита Амфилохија на празник Св. Стефана и Јелене – Јелисавете (Штиљановић) у Цркви Светог Томе у Бечићима, 17. октобар 2011. године

Чули смо ријечи Светог апостола Павла: „Ми ране Христове носимо на себи да би се и живот Његов јавио у нама.” А ријеч је самога Господа да се Он јавио као живот да „дарује живот свима и да имају живот у изобиљу.” Раном Христовом се спасавамо, оним ранама које је опипао апостол Христов Тома, коме је, заједно са благовјерним кнезом паштровским и свесрпским Стефаном Штиљановићем, посвећен овај свети храм. Невјерни Тома се увјерио да је Христос заиста васкрсао тек онда када се дотакао Његових рана, јер је рекао: „Нећу вјеровати све док се не дотакнем рана од клинова на Његовом тијелу.”

И када се дотакао Његових рана, онда су остале записане Његове ријечи: „Господ мој и Бог мој!”

Ријечи Христове су биле: „Повјеровао си зато што си ме видио и опипао. Благо онима који не видјеше, а повјероваше.”

Благодарећи виђењу Светог апостола Томе, благодарећи виђењу и јављању Савлу самога Господа приликом Његовог пута за Дамаск, гдје је био спреман да гони хришћане, ми који смо, послије толико вијекова послије њих, благодарећи њиховом виђењу, благодарећи Томином невјеровању, ми спадамо у оне за које је Господ рекао: „Благо онима који не видјеше, а повјероваше.” На тој вјери у Христа распетог и васкрслога почива Црква Божија. Из те вјере се рађала и рађа њена снага, њена непобједивост. Њоме су пророци прије Њега свједочили о Њему. Ту вјеру су нам предали Свети оци и Свети апостоли, они који су Христа чули и који су Га видјели, који су Га опипали и који су посвједочили Њега као живот вјечни и непролазни. Том вјером су живјели наши оци и праоци кроз вијекове, том вјером су живјели и живе и други земаљски народи. Те вјере, у Христа васкрслога и распетог, смо се удостојили и ми, православни Срби и Словени уопште, благодарећи проповјећу Свете браће Ћирила и Методија, и њихових ученике Наума, Климента, Саве, Ангеларија и Горазда. Благодарећи Светом Јовану Владимиру, зетскоме краљу, који је такође понио рану Христову на себе, посјечен за Христа и који је своју мученичку крв помјешао са Христовом крвљу и своју рану присајединио рани Христовој. А послије њега и многи други дивни и свети свјedoци распетог и васкрслога Христа, на челу са Светим Симеоном Мироточивим, Светим оцем нашим Савом и свима онима светима и праведним душама, испуњеним вјером у Христа распетог и васкрслога, који су својим крштењем и својим живљењем, а неки од њих и својом мученичком смрћу и својим страдањем, посвједочили Христа и вјерност Христу и великој Божијој истини да је Христос заиста живот свијета и да је Он обдарио овај свијет не само животом, него да га је обдарио животом у изобиљу.

Живот који добијамо рођењем је само зачетак тога живота и он је квасац за тај живот који задобијамо сједињујући се са Христом кроз вјеру и кроз живљење по Његовим заповјестима, кроз Свете тајне, нарочито кроз Свету тајну причешћа, када примамо Свету крв Христову, тиме цјеливајући ране Христове и исцјељујући се Његовим ранама и задобијајући бесмртност и непролазност, примањем Његовог Тијела и Крви и просвјетљењем свјетлошћу богопознања, које Он дарује онима који Њега љубе. Дакле, апостол Тома, који

се дотакао рана Христових, ту је са нама и међу нама, преко овог светог празника, преко овог светог храма, а заједно са њим и благовјерни и праведни књаз српски, Паштровић чије мошти цјеливамо у овом храму, а чије мошти почивају у Саборном храму Српске патријаршије у Београду.

Он је, заједно са својом благовјерном супругом Јелисаветом, поживио у страху Божијем, у вјерности Христу Господу и у вјерности своје народу. Понио је не само свој лични крст, него је понио и крст свога народа, у оним тешким и распетим временима, која су, по много чему, слична овим нашим, тек мало лакшим и такође распетим временима. Остао је, до последњег свога издисаја, вјеран Господу и испуњен и богољубљем и човјекољубљем. Све што му је Бог дао, он је то са својим осиротљеним, прогнаним и расијаним народом у сјеверним земљама и крајевима подјелио, оставши у смрти вјеран Господу, испуњен страдањем, и својим личним и своје породице, али и страдањем свога народа. Зато је Господ и удостојио да на гробу његовом, гдје је био похрањен, засија свјетлост небеска, зато га је удостојио да његове мошти постану цјелебне и чудотворне и да се сачувају до наших времена. Да ми, дотичући и цјеливајући мошти његове, преко њих, страдалних и распетих, цјеливамо ону рану Христову, која сабира у себе све ране, свих људи и свих створења и примајући ону крв коју је Господ пролио за спасење свијета. Стога сваке године у овом храму прослављамо Господа распетог и васкрслога, дивнима у светима Својим, предивноме у вјерном свједуку Своје Томи апостола и у, исто тако вјерном и праведном, сљедбенику Своје Светоме Стефану Штиљановићу.

Њиховим молитвама, нека би Господ и нас исцјелио и просвијетлио раном Својом, обдаријући нас Својим вјечним и непролазним животом, и у времену и у вјечности и у вијекове вијекова. Амин.

mitropolija.com